

Børme Blad

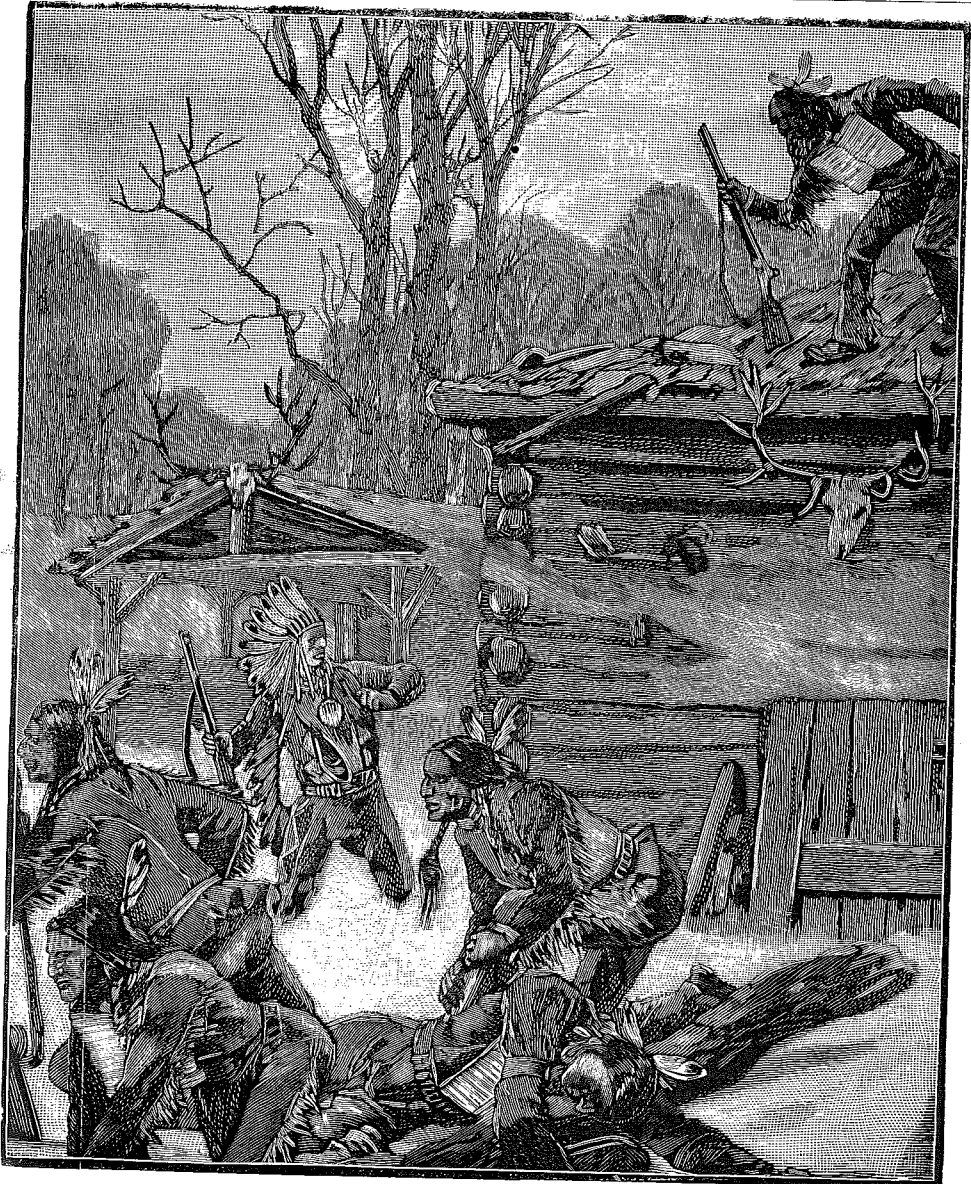

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 10.

8 de mars 1896.

22de aarg.

Wangi wahz paa krigstien.

Børneblad

ubtkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forffud. I pakker til en adresse paa over 5 eksplr. leveres det for 40 cents, og over 25 eksplr. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Benge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar expeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. E. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Undervisningsplan for søndagsskolen.

Tredje aargang.

10. Læse.

Den tredje artikel.

XII. Syndernes forladelse.

ABC-klassen: Salme 130, 4: Høst dig er forladelse, paa det du maa frygtes.

Katekismus-klassen: Samme som ovenfor, og 1 Joh. 1, 9: Derfor vi bekjender vore synder, er han trofast og retfærdig, saa at han forlader os synderne og renser os fra al uretfærdighed.

Forklarings-klassen: Samme som ovenfor, 2 Sam. 12, 13 (Sp. 409) og Ap. Gj. 10, 43 (Sp. 417).

Wink.

„Jeg tror syndernes forladelse.“

(David, Bbh. 36; den gjældbundne spænd, Bbh. 68; synderinden, Luk. 7, 36-50; den veksbrudne, Matt. 9, 1-8).

— Da en from kristen kvinde paa dødsleiet blev spurgt af sin sølesørgger, hvad hun havde at meddele af sit levnetsløb, gav hun dette svar: „Det kommer allsammen ud paa dette ene: „Jeg var og er en arm synderinde.“ Intet under, at hendes sidste ord var: „Jeg har fred i Kristus Jesus.“

— Da Luther som munk i Augustiner-klosteret i Wittenberg besøgte sig i den yderste nød og elendighed, fuld af angst for sin synd og Guds vrede og derilf legemlig syg, traadte en gammel munk ind i hans celle. Luther aabnede sit hjerte for ham, fortalte ham om al sin elendighed og sin frygt og bad ham om hjælp. Den gamle munk minde ham om den apostoliske trosbekjendelse, som han havde kjendt fra sin barndom af, og som han vel havde fremagt de tusende gange. Munken fremhævede især de ord: „Jeg tror syndernes forladelse“. Hvor ofte Luther end havde læst og gjentaget disse ord, havde de dog hidtil aldrig bragt ham den mindste trøst. Men nu, da den gamle munk alvorlig og høitidelig

gjentog ordene: „Jeg tror syndernes forladelse“, nu bragte de den syge mands hjerte hvilelse og lys. „At“, tilføjede munken, „du maa tro, ikke blot at Davids eller Peters synder er forladte, — dette tror ogsaa djævelen; Guds bud er, at vi skal tro, at vore egne synder er forladte.“ — Disse simple ord havde en underfuld virkning paa Luthers sind. Han troede nu sine egne synders forladelse, og glæde fyldte hans sjæl. Han havde endnu meget at lære, men han havde lært denne kostelige sandhed: syndernes forladelse. Den Helligaand havde skrevet den i hans hjerte.

— En kristen lærer fortæller: Jeg havde blandt andre børn ogsaa en liden pige ved navn Kristiane at undervise. Hun var en af disse elskelige smaa, der, naar vi arbejder med dem, saa levende minder os om de ord af frelseren; „Uden at I ombender eder og bliver som børn, kommer I ingenlunde ind i himmeriges rige.“

— En dag fortalte jeg hende i skolen om Abraham og Ioth (Bbh. 8) og om den trætte, der opstod mellem deres hyrder om græsngangene. Jeg dælede da lidt ved, hvor vakkert Abraham handlede ved at laa af paa sin ret og søge at faa fred istand og fortalte hende, at saadan er de rette Guds børn; de elsker fred og tragter efter den. Gud synes ogsaa godt om et saadant sind og siger; „Salige er de fredsommelige“. Trætte, strid og tvebragt skal derfor ikke og vil heller ikke Guds børn befatte sig med. — Et par dage efter kom jeg til at gaa igjennem barneskammeret, hvor netop Kristiane og et par af hendes mindre søstre holdt paa at stride om noget legetøj; de vilde alle have det og ingen gibe efter. Jeg gik raadt forbi dem, idet jeg kun saa lidt paa Kristiane, men sagde ikke et eneste ord til nogen af dem. — Et kvarters tid efter kommer Kristiane op paa mit værelse i heftig graad og saa bedrøvet, at jeg troede, det lille hjerte vilde bryde. Jeg kunde ikke forstaa, hvad der feilede hende. Striden i barneskammeret havde jeg ikke tænkt mere paa. Men nu fik jeg af Kristiane høre, at denne strid og den heftighed, hvormed hun havde gjort krav paa legetøjet, var aarsagen til hendes bedrøvelse. Hun havde ikke lignet Abraham og de andre Guds børn. Hun var derfor saa bange for, at Gud var bleven vred paa hende for hendes synds skyld. Jeg kan ikke sige, hvor det gjorde mig godt at merke Guds Aands arbejde i hendes hjerte. Det siger sig selv, at jeg ikke lod hende gaa utrøstet bort, men at jeg talte med hende om ham, som „giver mig og alle dem, som tro, daglig en fuld syndernes forladelse“. Jeg bad hende nu og bestandig siden at gaa til ham og bede ham om tilgivelse, naar hun følte, at hun havde syndet og været uskyldig mod ham. Da straalende snart hendes ansigt af glæde igjen, og hun gik trøstet bort. En stund efter saa jeg hende ude paa gaarden i munter leg med sine veninder.

Lessons for the Sunday School.

THIRD YEAR.

10. Lesson.

THE THIRD ARTICLE.

XII. The Forgiveness of sins.

ABC Class: Ps. 130, 4: There is forgiveness with thee, that thou mayest be feared.

Catechism Class: Same as above, and 1 John 1, 9: If we confess our sins, he is faithful and just to forgive us our sins and to cleanse us from all unrighteousness.

Explanation Class: Same as above, 2 Sam. 12, 13 (Qu. 409), and Acts 10, 43 (Qu. 417).

SUGGESTIONS.

"I believe in the forgiveness of sins."

(David, B. H. 36; the unmerciful servant, B. H. 68; the sinful woman, Luke 7, 36-50; the paralytic, Matt. 9, 1-8).

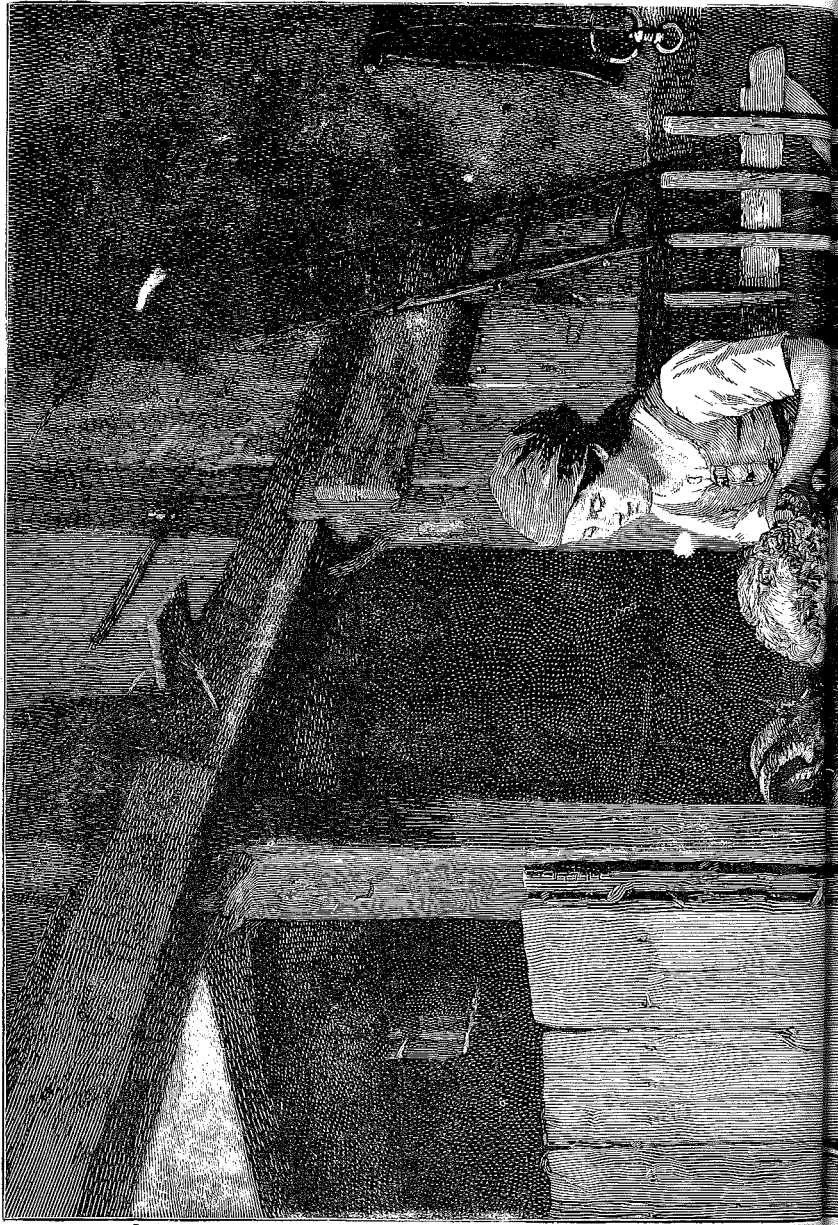
— A Christian minister was dying, and his doctor said to him: "Sir, you are drawing near the grave, and I think, if you have any accounts to settle, you had better settle them." He replied: "I have no accounts to settle; I owe nothing to man, and my Savior has paid all my debts to God."

— A very wicked man, when he came to die, was so overwhelmed at the thoughts of his past wickedness, that he felt it was too great to be forgiven. A Christian man who came to see him assured him that to the very vilest sinner, on repentance and faith, is pardon promised; but the words seemed to have no effect. "I've been such a sinner," the man would still say, "that I don't think that God Almighty can forgive me." "Very well," replied the visitor, "than you can do something greater than God. If your sin is greater than his mercy, you must be greater than God." This thought comforted the unhappy man, and he was led to believe that there is forgiveness for the worst of sinners.

— Here is a Persian fable which contains a great truth: Jesus, while on earth, was once entertained in the cell of a dervish or monk, of eminent reputation for sanctity. In the same city dwelt a youth, sunk in every sin. This youth presently appeared before the cell of the monk, and as if smitten by the very presence of the Lord, began to lament deeply the sin and misery of his past life, and, shedding abundant tears, to implore pardon and grace. The monk indignantly interrupted him, demanding how he dared to appear in his presence and in that of

God's Holy One; assured him that for him it was in vain to seek forgiveness; and, to prove how inexorably he considered his lot was fixed for hell, exclaimed, "My God, grant me but one thing—that I may stand far from this man in the judgement day!" On this Jesus spoke: "It shall be even so; the prayers of both are granted. This sinner has sought mercy and grace, and has not sought them in vain. His sins are forgiven; his place shall be in Paradise at the last day. But this monk has prayed that he may never stand near this sinner. His prayer, too, is granted; hell shall be his place; for there this sinner shall never come."

— A British soldier had committed such a breach of discipline that he was to be taken before a court martial, consisting of the officers of his regiment to have his punishment fixed. When the colonel, who presided in the court, heard the name of the accused, he said, "What shall we do with this man? He has been before the court so often, and we have used all possible means to discipline him, even whipping and confinement. I really do not know how to reform him; we have tried everything, but in vain." After a pause which seemed to indicate that the other officers were equally perplexed, a sergeant arose and, asking that his forwardness be excused, said, "There is one remedy which has not been tried yet." "What remedy?" was asked. "Forgiveness," answered the sergeant. "Forgiveness?" exclaimed the colonel. "Yes, let us try what effect it will have upon him to forgive him this offence." Again a pause, during which the colonel seemed to be thinking deeply. At last he ordered the accused man to be brought before the court. As usual the charge against him was read, and he was asked, whether he had anything to bring forward in his defence. He answered, "No; I am guilty." "I am glad to hear that you acknowledge your guilt," said the colonel, "but this time you are pardoned; you may go—you are free." "Pardon! Do I understand you right? Is it possible?" exclaimed the astonished soldier. "Yes, it is all forgiven you; you may go." Then this hardened rebellious man burst into tears and thanked the colonel for his kindness. And from that hour not a more obedient, well behaved, and orderly man was to be found in the whole regiment than this soldier who formerly had been noted for his rebelliousness and vicious habits. The unexpected kindness of the commander toward him when he stood before the court, convinced of his guilt and knowing that he deserved severe punishment, this kindness had melted his heart and made another man of him.—Also in God's kingdom the same is the case: the forgiveness of sins only is able to melt the hard heart and to give the sinner strength to lead a holy life.

Gods Venter!

Den lille franskmand.

(Fortsættelse.)

Moderen havde naturligvis utal-
lige spørgsmål til sin søn.
Hun kunde ikke takke de gode
pleieførelde nok for al deres
venlighed mod ham i denne
lange tid. Hun fortalte, hvor forfærdelig
hun havde sørget over tabet af sin kjære gut,
og hvad der siden var hændt hende. Ogsaa
faderen havde i sine breve udtrykt sin store
sorg og smerte over, hvad der var hændt.
Hun havde ikke endnu truffet sin mand, men
nu haabede hun sammen med Ludvig snart
at faa se ham.

De to, moder og søn, var saa jublende
glade ved gjenhynet, at de aldeles glemte de
andre som stod omkring.

Johanna og Lorents kunde ikke forstaa
stort af, hvad de talte sammen om; men
miner, blik og taarer vidnede tydelig nok om
den glæde, som Ludvig og hans mor følte.
Imidlertid vendte fru Waldenberg sig til de
gode pleieførelde; hun udtalte sin glæde
over at træffe saa elskelige folk blandt sine
undergivne, og Lorents og Johanna fik nu
vide, at Ludvig var en ung grebe, og at
hans mor var en fornem grevinde. Fru
Waldenberg fortalte ogsaa, hvorledes det var
gaaet til, at Ludvigs mor var kommet rei-
fende did lige fra Bøhmen. Historien var i
korthed følgende:

Ludvigs mor, grevinden, var flygtet til
Praag. Der opholdt ogsaa fru Waldenberg
med sin mand sig; grevinden kjendte dem
dog ikke; hun levede meget stille og gif ikke i
selskaber. Forvalteren paa Waldenberg sendte
sin herre af og til beretning om alt af in-
teresse paa hans store gods; saaledes var han
ogsaa kommen til at fortælle om thveriet og
om guldpengene, som skulde være indfyede
i den lille franske guts knapper. Dette havde
atter fru Waldenberg fortalt i et selskab, og
en adelig dame, som kjendte Ludvigs mor,
hadde igjen fortalt det til hende. Grevin-
den havde piblikkelig gaaet op til fru Wal-
denberg for at faa nyere besked. Forval-
teren havde meget udførlig fortalt altsammen.
Grevinden behøvede ikke et piblik at være
i tvil om, at det var hendes gut; hun havde
selv i al hemmelighed indsyet guldpengene
paa den nævnte maade, og hun brændte af

begjærighed efter at se sin søn igjen; men
hun bovede ikke at rejse til Waldenberg, da
der endnu blot var sluttet vaabenstilstand
og ikke fred; de franske krigshære laa endnu
paa tyff grund. Men hr. Waldenberg svarte:

„Jeg og min kone er villige til straks
at følge Dem til vort hjem. Hvis De er
villig til i passet at blive indskrevet som min
hustrus selskabsdame, saa tør jeg love Dem,
at De uden ophøvelser skal komme frem til
Waldenberg og der finde et sikkert opholdssted.“

Grevinden tog med glæde mod dette til-
bud, og saa reiste de afsted sammen.

„Saaledes“, endte fruuen sin fortælling,
„er guldpengene bleven aarfagen til, at Lud-
vigs mor er kommen hid saa snart. Uden
den falske mistanke, som I, mine brave folk,
har været udfatte for, kunde der gjerne være
hengaaet flere aar, før grevinden havde faaet
gjense sin kjære søn.“

„At“, sagde Johanna fornøjet, „den store
glæde, som er bleven Ludvig og hans mor
tildel, har ganske bragt os til at glemme
den usfortjente formædelse, som har rammet
os. Jeg føler mig næsten ligesaa glad som
dem. Ja her ser vi atter, hvorledes Gud
ogsaa har sin mening med den modgang,
som han sender os.“

Fru Waldenberg erindrede nu Ludvigs
mor om, at det var paatide at vende hjem.
Grevinden reiste sig da og udtalte i de mest
rørende udtryk sin taknemmelighed mod Lo-
rents og Johanna; fru Waldenberg overfattede
for de brave folk, hvad hun sagde. Da de
skulde gaa, kom Johanna med resten af
guldpengene samt sit regnskab over, hvad
hun havde benyttet; men Ludvigs mor vilde
ikke paa nogen maade tage imod en eneste
af pengene; dem maatte Johanna beholde;
grevinden haabede senere mere rigelig at
kunne lønne hende for hendes kjærlighed
mod gutten.“

„Jeg kan af alt forstaa“, sagde grevin-
den, „at I alle har holdt af min lille gut,
og at han har haft det hos eder som et barn
i huset. Hjertens tak for altsammen!“

„I faar nok se Ludvig igjen“, sagde fru
Waldenberg, „han siger ikke idag farvel for
aldrig; baade han og hans mor skal bo hos
os længe, saa I ofte kan faa hilse paa
hverandre.“

Saa satte Ludvig sig hos damerne i vog-
nen, og man kjørte afsted. De standsede et
piblik udenfor prestegaarden for at gaa ind

og bringe ogsaa den gamle prest sin tak, og saa kjørte de afsted til herregaarden.

12. Belønning og straf.

Da freden var sluttet, kom ogsaa Ludvigs far til Waldenberg, og den lille familie kunde efter saa lang adskillelse tilfulde nyde gjenfjernet glæde. En dag sagde grevinden til sin mand: „Lad os nu snakke om, hvorledes vi bedst kan belønne Ludvigs pleiefædre.“

Greven og grevinden havde vistnok mistet sine eiendomme i Frankrig; men de eiede endnu en bethelig formue, som de havde anbragt i England. Grevinden havde ogsaa reddet sit smykkekrin med en hel del kostbare ædelstene. Hun tog smykkekrinet, aabnede det og sagde: „Alle disse ædelstene vilde jeg med fornøielse havde givet ud for at saa mit tabte barn igjen. Skulde vi nu ikke ialfald anvende en af disse stene, for eksempel denne smukke diamant for at gjengjælde den kjærlighed, som disse brave folk har vist vort barn. Skulde vi ikke spørge hr. Waldenberg om han vil sælge den gaard, som Lorents forpakter, og saa stjænke den som en gave til ham og hans hustru.“

De talte med godseieren om sagen. Fru Waldenberg syntes at have god lyst paa den vakre sten, som var smukt indfattet i en ring. Diamanten var dog blot halbparten saa meget værd som den gaard, Lorents forpakte. Grevinden vilde da give foruden den ogsaa et par mindre diamanter indfatte i et par øreringe af guld. Men hr. Waldenberg sagde: „Det er ikke nødvendigt; det vilde være for meget. Vi skal ordne det paa denne maade: De giver min frue diamantringen, som hun synes overmaade godt om, og som vil have dobbelt værd for hende som en erindring om en ædel veninde; men jeg giver Lorents eiendommen, som han blot har forpaktet paa ni aar, i arvelig forpaktning og lader ham og hans efterkommere slippe med at betale blot halbparten af den afgift, som nu betales af gaarden. Saaledes kan den smukke gaard paa en maade siges at være hans eiendom; han kommer blot aarlig til at betale en liden afgift af den og kan ikke sælge den. Han har paa den maade rigelig, hvad han behøver til sit underhold, og kan spare lidt tilside ogsaa.“

Greven og grevinden fandt dette forslag

meget fornuftig, og forvalteren maatte straks sætte op vilkaarene. Hr. Waldenberg vilde sende bud efter Lorents; men greven sagde: „Nei jeg og min hustru vil selv reise hen og overbringe familien den glædelige nyhed.“

„Nu vel“, sagde hr. Waldenberg, „da følger jeg og min kone ogsaa med fornøielse med.“

Der blev straks spændt for vognen, og man kjørte afsted. Da de standsede foran den brave forpakterfamilies hjem, sprang Ludvig fornøjet af vognen og skyndte sig ind foran de andre og rakte Lorents dokumentet. Lorents læste det forbausset; Johanna skjalv af glæde og udbrød med taarer i øinene og foldede hænder: „Saa kan vi altsaa betragte dette kjære sted næsten som vor eiendom!“

„Ja, det er meningen“, sagde hr. Waldenberg, „eders venlighed mod et forladt, hjælpeløst barn har bragt eder og eders børn et eget hjem.“

Landsbhøens indbaanere fik nu atter nok at snakke om. Et saa fornemt besøg og en saadan gave gav stof nok til samtale for lange tider. „Ja, havde vi vist det“, sagde en rig bondesone til sin mand, „saa skulde ogsaa gjerne vi vist barmhjertighed mod den lille franskmand.“

Men den før omtalte rige bonde indsaa nu, hvor skammelig den fælste anklage mod Lorents for tyveri havde været. Han gik selv hen til ham og bad ham om tilgivelse for de gjorte beskyldning. Bonden fattede samtidig mistanke til en anden og netop til den mand, som han hidtil havde anseet for sin bedste ven, nemlig sin nabo Krall. Han gik straks ned til Waldenberg og meldte, at han havde en ny klage at bringe frem i anledning af de stjaalne penge.

„Vare den ikke er ligesaa ubegrundet som den mod Lorents“, sagde forvalteren. „Lad os saa høre!“

(Fortsættes.)

Et par smaatræk fra biskop Ambrosius's liv.

II

Reiser Theodosius den store var bleven eneherster i det romerske rige. Han bekjendte sig til den rette tro og var en fiende af al vrang lære; paa den anden side var han raa og hensynsløs og som en tiger, naar han blev vred.

Under et folkeopløb i byen Thessalonika var statholderen dersteds bleven dræbt. I sit raseri herover gav Theodosius befaling til, at borgerne i Thessalonika skulde straffes paa det strengeste for denne ugjerning. Dette skede da ogsaa: over 7000 mennesker blev grusomt myrdede af kejserens soldater.

Et forsærdelsens krig gik gennem landene; men ingen vovede at sige den vrede kejser sandheden, alles øine var rettede paa Ambrosius.

Kejseren kom til Mailand. Ambrosius sendte ham en ærbødig skrivelse, der aandede af den dybeste smerte, men som tillige var affattet med den største frimodighed. Biskopen foreholder kejseren hans synd, opfordrer ham til at gjøre bod og erklærer ham udelukket fra nadveren, indtil dette var steet.

Theodosius troede ikke, at Ambrosius vovede at gjøre alvor af denne trusel. Han begav sig derfor den følgende dag til kirken, men blev mødt ved indgangen af den modige biskop, der forbød ham at træde ind i Guds hus med denne blodskyld hvilende paa sig.

Theodosius stod lynslagen. Men Roms enevældige kejser maatte, tvungen af sin samvittighed og overvældet af biskopens optræden, give efter. Han holdt sig da i otte maaneder borte fra kirke og sakrament, indtil han i julen 390 atter indfandt sig foran kirken og bad, at man ikke vilde lukke for ham den dør, som Gud aadnede for alle bodbærdige.

Ambrosius erklærede, at han først maatte forlange, at kejseren gjorde bod. Theodosius bad ham foreskrive ham en saadan. Ambrosius foreslaar, at kejseren skal udgive en lov, efter hvilken ingen dødsdom skal fuldbyrdes før 30 dage efter dens affigelse. Theodosius giver sit minde hertil og træder saa ind i

kirken efter at have afført sig sit keiserlige frud. Han kaster sig ned paa kirkegulvet og udbryder i Davids ord: „Min sjæl ligger i støvet; vederkvæg mig, Herre, efter dit ord.“ Med juf og taarer bad han om forlæbelse for sin synd og reiste sig som den, der havde fundet naade hos Gud.

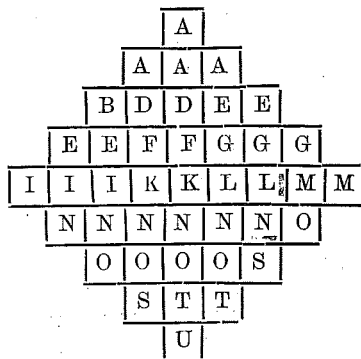
* * *

Den 4de april 397 døde Ambrosius en stille, rolig død. Han ligger begravet i den samme kirke, hvor han og hans menighed engang vaagede og bad og ved hvis indgang han ydmygede kejser Theodosius — den berømte kirke i Mailand, der fremdeles bærer hans navn, og hvis hovedalter er reist paa det sted, hvor han i en hvitidelig stund døbte sin store discipel kirkefaderen Augustin.

Opl. paa billedgaden i nr. 8.

Dybt haaret er en pryb for den nordjste kvinde.

Diamantgaade.

Bed at sætte bogstaverne i den rette orden vil man faa 1. En by i Forindien. 2. En elv i Europa. 3. En by i Bagindien. 4. Et land i Asien. 5. Et land i Europa. 6. En elv i Frankrig. 7. En by i Marokko.

Thora Westad fra Odum.